

Alfabetul si Stelele

Scris de Dan Uza
Joi, 21 Iulie 2011 00:00

Ceva nu-i tocmai coser cu ordinea literelor in alfabet! Ne-am obisnuit sa le memoram mecanic, in succesiunea lor fireasca, inca dinaintea primului contact cu scoala. Dar ce e asa firesc, la urma urmei, la oranduirea aceea particulara, la faptul ca E vine dupa B si I inainte de M? O teorie propusa de catre un erudit de secol XVIII vine sa explice distributia aparent intamplatoare a vocalelor printre consoanele alfabetului. Si tineti-va bine, are legatura cu astronomia si cu potopul biblic!

Pe la inceputul anilor 1800, un egiptolog german pe numele sau Gustavus Seyffarth, vine cu o teorie interesanta asupra originii alfabetului.

Seyffarth vedea istoria ca o impletire a unor realitati veridice cu evenimente nascocite - legende si alegorii mitologice ce aveau ca punct central bolta cereasca. Cerul instelat exercitase dintotdeauna o puternica fascinatie pentru primii oameni, iar alfabetul - sustinea el - nu era altceva decat prima transpunere in forma scrisa a unei anumite configuratii a planetelor printre constelatiile zodiacului.

Pentru a intelege rationamentul lui vom recurge la o simplificare, luand ca exemplu alfabetul grecesc (sau ionic), sursa alfabetului latin.

Alfabetul grecesc si sunetele moderne

Dintre cele 24 de caractere ale alfabetului ionic, 7 sunt vocale: alfa, epsilon, eta (sau e lung), iota, omicron, upsilon si omega (sau o lung). Restul sunt consoane. Constatam ca vocalele grecesti au si ele pozitii bine stabilite in sir. Sablonul este preluat in mare parte si de catre alfabetul latin modern. Dar este pozitia lor in sir una arbitrara? Seyffarth opineaza ca nu.

Pentru antici cifra 7 avea o incarcare magica aparte. Era simbolul perfectiunii, a sferelor inalte, poate pentru ca planetele cunoscute lor si asociate panteonului zeiesc erau tot 7 la numar (daca tinem cont de definitia clasica, astrologica a termenului, care reuneste toti "ratacitorii printre stele"). Prin "planete" inaintasii nostri intelegeau Mercur, Venus, Marte, Jupiter si Saturn, dar si Luna si Soare (spune-i azi unui astronom ca Luna sau Soarele sunt planete si probabil vei fi omorat cu pietre!). Lui Seyffarth ii apare clar: cele 7 vocale trebuiau sa fie planetele!

Totalul de 24 de semne alfabetice il putem asimila dublului lui 12, numarul constelatiilor zodiacale. Procedand astfel, fiecarei constelatii ii revin doua litere, corespunzatoare celor doua jumutati ale oricarui intreg. Zodiacul reprezinta un cerc al constelatiilor prin care trece atat Soarele, cat si, in general, planetele. Nu exista o demarcatie clara de inceput sau un sfarsit clar pe cer: nu stim unde incepe si unde se termina cercul. De obicei ordinea in care este prezentat zodiacul este stabilita de catre de om pe baza unor criterii convenite (unii considera ca inceputul este dat de punctul echinoctiului de primavara, sau "vernal", in timp ce altii prefera relationarea sa cu "anul tropic", adica cu calendarul civil si cu anotimpurile).

Cercul Zodiacului (mozaic de secol VI d. Hr.)
Recunoastem inca din prima unele pictograme
asociate constelatiilor, precum Pestii, Scorpionul,
sau Gemenii. Altele stau mai mult sub semnul
"talentului artistic" (Berbecul, Leul, Varsatorul)

Seyffarth procedeaza in felul urmator. Asociaza primul grup de doua simboluri (alfa, beta) cu constelatia Gemenii, al doilea grup (gama, delta) cu constelatia Racul, al treilea grup (epsilon, zeta) cu constelatia Leul, s.a.m.d. pana cand epuizeaza toate cele 24 simboluri si 12 constelatii zodiacale. In continuare, bazandu-se pe surse antice, atribuie fiecarei vocale planeta aferenta: Luna pentru alfa, Venus pentru epsilon, etc. Procedand astfel, fiecare planeta este plasata intr-una din jumatatile unei constelatii zodiacale (Luna se plaseaza in prima jumatate a constelatiei Gemenii, Venus in prima jumatate din Leul, etc.)

Prin urmare, ideea lui Seyffarth era ca alfabetul avusese menirea de "ingheta" in timp o anumita pozitie a planetelor, precum un cliseu fotografic (sau mai corect o "astro-fotografie"), sub o forma codificata. Din succesiunea literelor vedem cum erau pozitionate planetele, dar putem oare stii si momentul de timp corespunzator?

Calculare laborioase ii arata ca momentul la care configuratia planetara respectiva avusese loc era 7 septembrie a anului 3447 inainte de Hristos - nu departe de sfarsitul potopului biblic in acceptiunea cronologiei Septuagintei! Se parea ca Noe insusi alesese sa immortalizeze momentul scaderii apelor pentru generatiile viitoare de credinciosi literofili, printre care se numara si bunul Seyffarth!